

καρφώθηκαν πάνω στο ξύλο (του Σταυρού) για σένα, πού ὄχι καλά ἄπλωσες τό χέρι σου στό (ἀπαγορευμένο) δέντρο.

Κοίτα τά τρυπημένα πόδια μου· καλά καρφώθηκαν στό ξύλο (του Σταυρού) ἐξαιτίας τῶν δικῶν σου ποδιῶν, πού ὄχι καλά ἔτρεξαν στό δέντρο τῆς παρακοῆς.

Γεύτηκα χολή για χάρη σου, για νά γιατρέψω τήν πικρή ἡδονή πού γεύτηκες ἀπ' τόν γλυκό ἐκεῖνο καρπό.

Γεύτηκα ξύδι, για νά βγάλω ὀριστικά ἀπ' τή ζωή σου τό καυστικό καί ἀφύσικο ποτήρι τοῦ θανάτου.

Δέχτηκα σφουγγάρι, για νά σβήσω τό χρεόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν σου.

Δέχτηκα καλάμι, για νά ὑπογράψω τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Σήκω, λοιπόν, νά φύγουμε ἀπό δῶ.

Κάποτε σ' ἔδιωξα ἀπ' τόν γήινο παράδεισο· τώρα σέ ἀποκαθιστῶ ὄχι στόν παράδεισο (ἐκεῖνο), ἀλλά σέ θρόνο οὐράνιο.

Σ' ἐμπόδισα νά φᾶς ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς· νά πού τώρα ἐνώθηκα μαζί σου ἐγώ, ἡ Ζωή.

Γι' αὐτό, σηκωθείτε! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

(Ἄς πᾶμε) ἀπ' τό θάνατο στή ζωή, ἀπ' τή φθορά στήν ἀφθαρσία, ἀπ' τό σκοτάδι στό αἰώνιο φῶς.

Σηκωθείτε! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

(Ἄς πᾶμε) ἀπ' τήν ὀδύνη στήν εὐφροσύνη, ἀπ' τή δουλεία στήν ἐλευθερία, ἀπ' τή φυλακή (τοῦ ἄδου) στήν ἐπουράνια Ἱερουσαλήμ, ἀπ' τά δεσμά στήν ἄνεση, ἀπ' τή σκλαβιά στήν τρυφή τοῦ

παραδείσου, ἀπ' τή γῆ στόν οὐρανό.

Γι' αὐτό, ἄλλωστε, πέθανα καί ἀναστήθηκα, για νά γίνω Κύριος καί νεκρῶν καί ζωντανῶν.

Σηκωθείτε, λοιπόν! Ἄς φύγουμε ἀπό δῶ.

Ὁ οὐράνιος Πατέρας μου περιμένει τό χαμένο πρόβατο.

Τά ἐνενήντα ἐννέα πρόβατα τῶν ἀγγέλων περιμένουν τόν σύνδουλό τους Ἀδάμ· πότε θ' ἀναστηθεῖ, πότε θ' ἀνέβει καί πότε θά ἐπιστρέφει στό Θεό.

Οἱ αἰώνιες κατοικίες εἶναι ἔτοιμες. Οἱ θησαυροί τῶν ἀγαθῶν ἔχουν ἀνοιχτεῖ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἔχει ἐτοιμαστεῖ προαιώνια.

Μάτι δέν ἔχει δεῖ κι αὐτί δέν ἔχει ἀκούσει κι ἀνθρώπου λογισμός δέν ἔχει βάλει τ' ἀγαθᾶ πού περιμένουν τόν ἄνθρωπο.

Αὐτά καί ἄλλα τέτοια καθῶς ἔλεγε ὁ Κύριος, ἀναστήθηκε. Τήν ἴδια στιγμή ἀναστήθηκαν καί ὁ ἐνωμένος μαζί Του Ἀδάμ καί ἡ Εὐα. Μά κι ἄλλα πολλά σώματα ἁγίων, πού εἶχαν πεθάνει ἀπ' τήν ἀρχή τῶν αἰώνων, ἀναστήθηκαν κι αὐτά, κηρύσσοντας τήν τριήμερη ἀνάσταση τοῦ Κυρίου.

Ἄς τήν ὑποδεχθοῦμε κι ἐμεῖς, οἱ πιστοί, κι ἄς τήν ἀγκαλιάσουμε μέ χαρά, χορεύοντας μαζί μέ τούς ἀγγέλους, γιορτάζοντας μαζί μέ τούς ἀρχαγγέλους καί συνάμα δοξάζοντας τό Χριστό, πού μᾶς ἀνέστησε ἀπό τή φθορά καί μᾶς χάρισε τή ζωή. Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη, μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα Του καί τό πανάγιο καί ἀγαθό καί ζωοποιό Πνεῦμα Του στούς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

Σήκω, πλάσμα δικό μου!

Αγίου Ἐπιφανίου Αρχιεπισκόπου Κύπρου

Μυστήρια τῶν μυστηρίων ἀπόκρυφα! Αὐοὶ κρυφοὶ μαθητῆς ἔρχονται νά κρύφουν σέ τάφο τόν Ἰησοῦ, διδάσκοντας μέ τή δική τους ἀπόκρυψη τό κρυμμένο στόν ἄδου μυστήριο τοῦ κρυμμένου στή σάρκα Θεοῦ. Καί ξεπερνοῦσαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο στή διάθεση για τό Χριστό· ὁ Νικόδημος ἀπό τή μία γενναϊόδωρος στή σμύρνα καί τήν ἀλόη, κι ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν ἄλλη ἀξιέπαινος για τήν τόλμη καί τό θάρρος του ἀπέναντι στόν Πιλάτο.

Ὁ Ἰωσήφ παρουσιάσθηκε στόν Πιλάτο τοῦ ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε:

Κάτι ἀσήμαντο, κάτι πού ὄλοι τό θεωροῦν μικρό ἦρθα νά σοῦ ζητήσω, ἄρχοντά μου. Δῶς' μου νά θάψω τό νεκρό σῶμα Ἰεκεῖνου πού καταδίκασες (σέ θάνατο), τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ φτωχοῦ, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἄστεγου, τοῦ Ἰησοῦ τοῦ γυμνοῦ, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ περιφρονημένου, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ γιοῦ ἑνός μαραγκοῦ, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ δέσμιου, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ παρατημένου στό ὑπαιθρο, / τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ξένου καί ἀγνώριστου ἀνάμεσα στούς ξένους

καί καταφρονημένου καί, κοντά σ' ὄλα αὐτά, κρεμασμένου (στό Σταυρό).

Γιά ἕναν νεκρό σέ παρακαλῶ, / πού ἀδικήθηκε ἀπ' ὄλους, / πού προδόθηκε ἀπό μαθητή, / πού ἐγκαταλείφθηκε ἀπό φίλους, / πού διώχθηκε ἀπό ἀδελφούς, / πού χαστουκίστηκε ἀπό δοῦλο.

Γιά ἕναν νεκρό σέ ἐκλιπαρῶ, / καταδικασμένο ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος ἐλευθέρωσε ἀπ' τή σκλαβιά, / ποτισμένο ξύδι ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος ἔθρεψε, / πληγωμένο ἀπ' αὐτούς πού ὁ ἴδιος γιατρέψε, / παρατημένο ἀπ' τούς μαθητῆς Του / καί στερημένο τήν ἴδια τή μάνα Του.

Γιά ἕναν νεκρό σέ ἰκετεύω, ἄρχοντά μου, Αὐτόν τόν ἄστεγο πού κρέμεται στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ).

Γιατί δέν ἔχει κανένα νά τοῦ συμπαρασταθεῖ πάνω στή γῆ, οὔτε πατέρα, οὔτε φίλο, οὔτε μαθητή, οὔτε συγγενή, οὔτε κάποιον για νά Τόν θάψει.

Μόνος εἶναι, τοῦ μόνου Πατέρα μονογενῆς Υἱός, Θεός στόν κόσμο, κι ἄλλος κανένας

Ἄραγε, Ἰωσήφ, ζητώντας Τον καί παίρνοντάς Τον, ξέρεις τάχα Ποῖον πῆρες;

Άραγε, πλησιάζοντας στο Σταυρό και κατεβάζοντας τον Ίησοῦ, ξέρεις τάχα Ποιόν βάσταξες;

Αν πραγματικά ξέρεις Ποιόν κρατᾶς, τώρα ἔχεις γίνει πλούσιος! Γιατί πῶς ἀλλιῶς κάνεις τούτη τή θεόσωμη και τόσο φρικτή κηδεῖα;

Ἀξιέπαινος εἶναι ὁ πόθος σου, μὰ πιό ἀξιέπαινη τῆς ψυχῆς σου ἢ διάθεση.

Δέν τρέμεις, ἄραγε, καθώς σηκώνεις στά χέρια σου, Αὐτόν πού τρέμουν τά Χερουβεῖμ;

Μέ πόσο φόβο, ἀλήθεια, βγάζεις ἀπό τό θεϊκό αὐτό σῶμα τό λίγο ροῦχο πού τό σκεπάζει;

Καί μέ πόση εὐλάβεια, βέβαια, χαμηλώνεις τά μάτια σου, καθώς τρομάζεις ν' ἀπενίσσεις τή σωματική φύση τοῦ ὑπερφυσικοῦ Θεοῦ;

Πές μου, Ίωσήφ, θάβεις, ἄραγε, - και πρὸς τήν ἀνατολή στραμμένο τόν νεκρό,- πού εἶναι ἡ Ἀνατολή τῶν ἀνατολῶν;

Σφαλίζεις, ἄραγε, μέ τά δάχτυλά σου, - ὅπως κάνουμε στούς νεκρούς,- και τά μάτια τοῦ Ίησοῦ, πού μέ τ' ἄχραντο δάχτυλό Του ἀνοιξε τά μάτια τοῦ τυφλοῦ;

Κλείνεις, ἄραγε, και τό στόμα Ἐκείνου, πού ἀνοιξε τό στόμα τοῦ κωφάλαλου;

Λυγίζεις, ἄραγε, και τά χέρια Ἐκείνου, πού τέντωσε τά παράλυτα χέρια;

Μήπως και τά πόδια δένεις, ὅπως κάνουμε στούς νεκρούς, Ἐκείνου, πού ἔκανε νά βαδίζουν τά παράλυτα πόδια;

Σηκώνεις, ἄραγε, και πάνω σέ νεκροκρέβατο Ἐκείνον, πού πρόσταξε τόν

παράλυτο, «Πάρε τό κρεβάτι σου και περπάτα»;

Ἀδειάζεις, ἄραγε, και μύρα πάνω σ' Ἐκείνον πού, σάν οὐράνιο μύρο, ἄδειασε τόν ἑαυτό Του και ἀνακαίνισε τόν κόσμο;

Τολμᾶς, ἄραγε, νά σκουπίσεις και τή θεόσωμη ἐκείνη πλευρά, τήν αἱματοστάλαχτη ἀκόμα, τοῦ Ίησοῦ, πού γιάτρεψε τή γυναίκα μέ τήν αἱμορραγία;

Πλένεις, ἄραγε, και μέ νερό τό σῶμα τοῦ Θεοῦ, πού ὅλους τοὺς ξέπλυνε και σ' ὅλους χάρισε τήν κάθαρση (ἀπό τίς ἁμαρτίες);

Και τί λαμπάδες ἀνάβεις, ἄραγε, προστά στο Φῶς τό ἀληθινό, πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο;

Και ποιούς ἐπιταφίους ὕμνους φάλλεις σ' Ἐκείνον, πού ἀκατάπαυστα ὑμνεῖται ἀπ' ὅλη τήν οὐράνια στρατιά τῶν ἀγγέλων;

Χύνεις, ἄραγε, και δάκρυα γιά τόν νεκρό Ἐκείνον, πού δάκρυσε γιά τόν νεκρό Λάζαρο και τόν ἀνέστησε τέσσερις μέρες μετά τό θάνατό του;

Και σέ θρήνους, ἄραγε, ξεσπᾶς γιά Κεῖνον, πού ἔδωσε σ' ὅλους τή χαρά και σταμάτησε τῆς Εὐας τή λύπη;

Ὅμως, Ίωσήφ, μακαρίζω τά χέρια σου, πού περιποιήθηκαν και ψηλάφησαν τά θεόσωμα χέρια και πόδια τοῦ Ίησοῦ, αἱματόβρεχτα ἀκόμα.

Μακαρίζω τά χέρια σου, πού ἄγγιξαν τήν αἱματοστάλαχτη πλευρά τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀπ' τό Θωμᾶ, τόν ἄπιστο πιστό μέ τήν ἀξιέπαινη περιέργεια.

Μακαρίζω τό στόμα σου, πού χόρτασε ἀχόρταγα και ἐνώθηκε μέ τό στόμα τοῦ Ίησοῦ, γεμίζοντας ἀπ' αὐτό μέ

Πνεῦμα Ἅγιο.

Μακαρίζω τά μάτια σου, πού πλησίασαν τά μάτια τοῦ Ίησοῦ και πῆραν ἀπ' αὐτά τό φῶς τό ἀληθινό.

Μακαρίζω τό πρόσωπό σου, πού ζύγωσε στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

Μακαρίζω τοὺς ὠμους σου, πού βάσταξαν Αὐτόν πού ὄλα τά βαστάζει.

Μακαρίζω τό κεφάλι σου, πού τό σίμωσε ἡ κεφαλή τῶν ὄλων.

Μακαρίζω τόν Ίωσήφ και τό Νικόδημο· γιατί ἔγιναν Χερουβεῖμ μπροστά στά Χερουβεῖμ, σηκώνοντας και μεταφέροντας πάνω τους τό Θεό· γιατί ἔγιναν ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ μπροστά στά ἑξαπτέρυγα (Σεραφεῖμ), σκεπάζοντας και τιμώντας τόν Κύριο ὄχι μέ φτερά, ἀλλά μέ σεντόνια.

Αὐτόν πού τρέμουν τά Χερουβεῖμ, ὁ Ίωσήφ και ὁ Νικόδημος Τόν σηκώνουν πάνω στούς ὠμους και Τόν μεταφέρουν μαζί μ' ὄλα τά κατάπληκτα τάγματα τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων.

Ὁ Κύριος κρατώντας τό νικηφόρο ὄπλο τοῦ Σταυροῦ μπῆκε στόν ἄδη. Ἐπίασε ἀπ' τό χέρι τόν Ἀδάμ, τόν σήκωσε και τοῦ εἶπε:

«Εὐπνα ἐσύ πού κοιμᾶσαι, ἀναστήσου ἀπ' τοὺς νεκρούς, και ὁ Χριστός θά σέ φωτίσει!». Ἐγώ, ὁ Θεός σου, πού γιά χάρη σου ἔγινα γιός σου, γιά χάρη σου και γιά χάρη τῶν ἀπογόνων σου, τώρα, μέ τήν ἐξουσία πού ἔχω, λέω και προστάζω τοὺς φυλακισμένους:

Βγείτε ἔξω!

Κι αὐτούς πού βρίσκονται στό σκοτάδι: Ἐλᾶτε στό φῶς!

Κι ἐκείνους πού ἔχουν πεθάνει: Ἀναστηθεῖτε!

Κι ἐσένα, (Ἀδάμ), σέ διατάζω: Σήκω ἀπ' τόν (αἰώνιο) ὕπνο σου!

Δέν σ' ἔπλασα γι' αὐτό, γιά νά μένεις φυλακισμένος στόν ἄδη.

Ἀναστήσου ἀπ' τοὺς νεκρούς! Ἐγώ εἶμαι ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Σήκω, πλάσμα δικό μου!

Σήκω, μορφή δική μου, φτιαγμένη σύμφωνα μέ τήν εἰκόνα μου!

Σήκω νά φύγουμε ἀπό δῶ. Γιατί ἐσύ εἶσαι ἐνωμένος μ' ἐμένα κι ἐγώ μ' ἐσένα.

Γιά σένα ἔγινα γιός σου ἐγώ, ὁ Θεός σου.

Γιά σένα πῆρα τή δική σου μορφή τοῦ δούλου ἐγώ, ὁ Κύριος.

Γιά σένα κατέβηκα στή γῆ και πιό κάτω ἀπ' τή γῆ ἐγώ, πού βρίσκομαι πιό πάνω ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς.

Γιά σένα, τόν ἄνθρωπο, ἔγινα σάν ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἀφημένος ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς.

Γιά σένα, πού βγήκες μέσ' ἀπό τόν κῆπο (τοῦ παραδείσου), παραδόθηκα στοὺς Ἰουδαίους μέσα σέ κῆπο και σταυρώθηκα μέσα σέ κῆπο.

Κοίτα στό πρόσωπό μου τά φτυσίματα· τά καταδέχτηκα γιά χάρη σου, γιά νά σέ ἀποκαταστήσω ὅπως ἦσουν τότε, πού σοῦ εἶχα δώσει τό φύσημά μου.

Κοίτα στά μάγουλά μου τά ραπίσματα· τά καταδέχτηκα, γιά νά ξαναδῶσω στή διεστραμμένη μορφή σου τήν ὄψη πού εἶχε, σάν εἰκόνα μου.

Κοίτα στή ράχη μου τό μαστίγωμα· τό καταδέχτηκα, γιά νά σκορπίσω τό φορτίο τῶν ἁμαρτημάτων σου.

Κοίτα τά τρυπημένα χέρια μου· καλά